

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.470/2009/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Domoszlai Bélajogi igazgató (felperes címe. szám) által képviselt felperesnek a Köteles Ügyvédi Iroda (1118 Budapest, Gombóc Zoltán utca 14. szám, ügyintéző: dr. Németh B. Róbert ügyvéd) által képviselt Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1133 Budapest, Pozsonyi út 56. szám) alperes ellen kezesi kötelezettség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. május 25. napján kelt 16.G.40.360/2008/30. számú ítélete ellen az alperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 119.600 (Egyszáztizenkilencezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint 1992. április 2-án az Y. I. Bank Rt. 10.000.000 forint rövidlejáratú kölcsönt nyújtott az E. F.- és K. Vállalat (továbbiakban: Vállalat) részére azzal, hogy a kamat évi 31 %, a lejárat időpontja 1992. december 30., és a késedelem esetén a kamat évi 6 %. A kölcsönt a Vállalat nem fizette vissza.

Az alperesi jogelőd Állami Vagyongynökség 1993-ban elvont a Vállalattól 2.638 hektár területű termőföldet.

1995. december 29-én az Y. Bank Rt. felszámolója úgy nyilatkozott, hogy a Vállalattal mint kötelezettel szemben fennálló követelését valamennyi biztosítékára kiterjedően a P. Bank Rt.-re engedményezte. 1996. január 22-én a P. Bank Rt. a követelést engedményezte az A. C. Szolgáltató Kft.-re.

Az időközben részvénytársasággá átalakult Vállalat 1996. május 31-én felszámolás alá került. 1996. július 17-én az A. C. Kft. a felszámolónál hitelezői igénybejelentéssel élt az 1992. április 2-i kölcsönszerződés alapján 10.000.000 forint tőke és 11.479.167 forint kamat vonatkozásában. Ezt követően 1996. november 14-én bejelentette a felszámolónak, hogy a követelését F. A. egyéni vállalkozóra engedményezte valamennyi biztosítékával együtt és kérte, hogy hitelezőként F. A. kerüljön nyilvántartásba.

1997. november 18-án a felszámoló F. A. felé a hitelezői igényt az alábbiak szerint igazolta vissza: tőketartozás: 10.000.000 forint, kamat: 12.909.525 forint, késedelmi kamat: 2.498.700 forint, azaz összesen: 25.408.225 forint.

A felszámolási eljárás során 1997. december 31-i fordulónappal közbenső mérleg készült. A felszámolási zárómérleg, záró adóbevallás, záró vagyonfelosztási javaslat és felszámolási zárójelentés - amely tartalmazta, hogy F. A. részére 1.300.000 forint kifizetése megtörtént, valamint a hitelező igényéből további 1.300.000 forint térült meg - 2004. október 15-én készült el. F. A. a zárómérleg javaslatát 2004. november 25-én átvette.

A Fővárosi Bíróság 2005. május 24-én kelt 10.Fpk.01-96-000246/71. sorszámú végzésével a felszámoló által előterjesztett és kiegészített zárójelentést, zárómérleget, vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta és kötelezte a felszámolót többek között arra, hogy F. A. részére 1.300.000 forintot fizessen meg. F. A. a végzést 2005. július 4-én vette át. Mindezek alapján a felszámolási eljárás során a követelésből F. A. részére 2.600.000 forint térült meg.

F. A. a követelésből a fennmaradó és „f” kategóriába sorolt 22.808.225 forintot a felperesre engedményezte.

A felperes a keresetében 9.416.758 forint és ezen összeg után 1993. február 3-tól a kifizetés napjáig járó évi 37 %-os kamat megfizetésére, valamint perköltség viselésére kérte kötelezni az alperest elsődlegesen kezesi felelősség, másodlagosan biztatási kár címén.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes keresetösségi jogát, az engedményezési nyilatkozatok tartalmát, hivatkozott továbbá a követelés elévülésére és kérte a késedelmi kamat mérséklését is.

A Fővárosi Bíróság a 2009. május 25-én kelt 16.G.40.360/2008/30. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.992.685 forintot és ezen összeg után 1997. november 18-tól a kifizetés napjáig járó évi 37 %-os kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 358.294 forint perköltséget. A

határozata indokolásában az időleges állami tulajdonban lévő vagyon értékesítéséről, hasznosításáról, védelméről szóló 1992. évi LIV. törvény 53. §-a alapján megállapította, hogy az alperes kezesként köteles helytállni az elvonás időpontjában fennálló tartozásokért az elvont vagyon erejéig és az elvonás arányában. Az alperes elévülési kifogásával kapcsolatosan az 1/2007. PJE határozatra utalva kifejtette, hogy a mögöttes felelős személlyel szembeni követelés elévülése a főkötelezettől való behajthatatlanság igazolt megállapíthatóságáig nyugszik. A perbeli esetben az elévülés nyugvása a bíróság által a felszámolási eljárásban 2005. május 24-én hozott, a felszámoló által előterjesztett és kiegészített zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat jóváhagyásáról rendelkező végzéssel szűnt meg, amelyet a hitelező 2005. július 4-én vett át. Ekkor szerzett ugyanis hitelt érdemlő és igazolt tudomást arról, hogy a követelése a főadóssal szemben behajthatatlan. A felszámoló által készített közbenső mérleghez és a 2004. október 15-i zárómérleg javaslathoz ilyen joghatás nem fűződhet, mert nem alkalmas a behajthatatlanság tényének megállapítására a bíróság jóváhagyásának hiányában. A Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése alapján a jogosultnak egy év állt rendelkezésére az elévülés nyugvásának megszűnésétől kezdődően az igénye érvényesítésére, és ezt az egy éves határidőt nem mulasztotta el, mert 2006. március 31-én a követelést bírósági úton érvényesítette.

Az elsőfokú bíróság a Vállalat összes vagyonának elvonást megelőző forgalmi értéke, az ebből elvont földterület nagysága és forgalmi értéke, illetve a Vállalattal szemben fennálló összes követelés és ki nem egyenlített követelés alapján - a perben kirendelt igazságügyi könyvszakértő szakvéleményét elfogadva - azt állapította meg, hogy az alperes a törvényen alapuló sortartásos kezessége alapján 1.992.685 forintot köteles megfizetni a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság nem látott alapot a kamat mérséklésére, figyelembe véve a szerződés megkötésekor fennálló jegybanki alapkamat 27 %-os mértékét, illetőleg azt a tényt, hogy rövid lejáratú kölcsönre került sor. Nem látta megalapozottnak ugyanakkor a felperesnek a biztatási kárra alapított kereseti kérelmét, mert az

alperes jogelődje nem tanúsított olyan magatartást, amelyből következően az alperest kár érte volna. Végül az alperes ellenkérelmével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az engedményezésre vonatkozó nyilatkozatokból az engedményezett követelés egyértelműen meghatározható, mivel az engedményezőknek az adóssal szemben a kölcsönszerződésből eredő követelésen kívül más követelésük nem volt. A nyilatkozatok mindegyike egyértelműen tartalmazta, hogy az adóssal szembeni követelés kerül engedményezésre, amiből azt a következtetést vonta le, hogy az engedményezés kiterjedt az eredeti jogosulttal szemben esedékessé vált kamatokra is. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alperesi jogelőd termőföldet vont el, mert a jogszabály az elvont vagyontárgyak között nem alkalmazott megkülönböztetést. Hasonlóképpen irrelevánsnak tekintette a kezes kötelezettségének fennállása szempontjából, hogy a kölcsön fedezete a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában megfelelő volt-e. A feleket a pervesztesség-pernyertesség arányában a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte a perköltség megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes perbeli legitimációját az elsőfokú bíróság nem tisztázta, a felperes nem bizonyította, hogy a perben érvényesített követelés milyen körben illeti meg. Az Y. Bank Rt. felszámolója által tett nyilatkozat nem tartalmazza, hogy az engedményezett követelés a Vállalatot milyen jogcímen terhelte és összecszerűen mennyit tett ki. Az engedményezett követelés pontos és határozott megjelölése hiányában az sem állapítható meg, hogy ez kiterjedt-e a járulékos kötelezettségekre. Álláspontja szerint már ez az engedményezés sem felel meg a jogszabályi követelményeknek, ezért az engedményezési lánc további vizsgálatának nincs is jelentősége. Ettől függetlenül utalt arra, hogy sem a P. Bank Rt., sem az A. C. Kft. nyilatkozatai nem jelölik meg az engedményezés pontos tárgyát. Megalapoztatlanak tartotta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy az

engedményezőknek az adóssal szemben a kölcsönszerződésből eredő követelésen kívül más követelésük nem volt. Állította, hogy a felszámolási eljárásban hitelezőként történt nyilvántartásba vétel nem eredményezi azt, hogy az alperes a felszámoló nem megfelelő eljárásának következményeit viselni volna köteles és a jogosultságot a perben nem vitathatná.

Változatlanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a követelés elévült. Előadta, hogy a behajthatatlanságról való tudomásszerzést minden esetben egyedileg, az ügy konkrét körülményeinek ismeretében lehet megítélni. A felszámolási eljárásban készült közbenső mérleget F. A. 1998 áprilisában átvette. Ebből megállapítható volt, hogy a cég eszközvagyonra 66.948.000 forint, ezzel szemben a kötelezettség állománya 202.649.000 forint. A hitelezők közül határidőben 25.408.000 forint „b” kategóriás követelés, 142.103.000 forint „e” kategóriás követelés került nyilvántartásba vételre. Ezt követték az „f” és „g” kategóriás igények. Ebből le lehetett vonni azt a következtetést, hogy a „b” kategóriás hitelezők kielégítést kapnak, az „e” kategóriások részben kapnak kielégítést, az „f” és „g” kategóriában pedig megtérülés nem várható. A felperesi hitelezői igényt a felszámolási eljárásban azért kellett „b” kategóriába sorolni, mert azt a m.-i 3. helyrajzi számú ingatlanra bejegyzett jelzálogjog biztosította. A Cstv. 57. § (1) bekezdésének b) pontja szerint a zálogtárgy felszámolási eljárásban való értékesítése esetén a befolyt vételár erejéig terjed a privilegizált igény, a követelés többi, a vételárral nem fedezett részét az értesítést követően a felszámolási eljárásban ezt követően át kell sorolni „f” kategóriába. A felperes jogelődje az ingatlant 2.600.000 forintos vételáron a felszámolási eljárásban megvásárolta. A tulajdonjog bejegyzése iránti kérelem 2000. április 26-án érkezett a földhivatalhoz. A tőle elvárható gondosság mellett legkésőbb a tulajdonszerzés időpontjában tudomást szerezhetett arról, hogy a követelésből az általa vételárként kifizetett 2.600.000 forint megtérülésére számíthat, de további megtérülésre nem, igényét „f”, illetve „g” kategóriába kell átsorolni, erről pedig már 1998-ban tudni kellett, hogy kifizetés ezekre az igényekre nem várható. Arra az esetre, ha a bíróság másként ítélné meg ezt a kérdést, az alperes arra hivatkozott, hogy a behajthatatlanságról a felperes legkésőbb 2004.

október 25-én tudomást szerzett a zárómérleg részére történt kézbesítésének időpontjában. A jóváhagyás hiányára legfeljebb akkor hivatkozhatna, ha azt megkifogásolta volna, vagy más hitelező kifogása alapján a bíróság az előterjesztettől eltérő tartalommal hagyta volna jóvá, erre vonatkozó adat azonban nem áll rendelkezésre. Utalt ebben a körben a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.506/2006/5. számú ítéletére is.

Harmadsorban az alperes a fellebbezését a Ptk. 276. §-ára alapította, mely szerint a kezes felszabadul a felelősség alól, ha a követelés a jogosult hibájából egyébként behajthatatlanná vált. Álláspontja szerint a jogosult - a felperes jogelődje, a kölcsönt adó bank - nem a tőle elvárható gondossággal járt el, mert nem gondoskodott a kölcsön megfelelő fedezetéről, továbbá a kölcsön behajtása érdekében éveken keresztül érdemi intézkedést nem tett, a zálogjogát nem érvényesítette. Utalt a pénzügyintézetekről és a pénzügyintézeti tevékenységről szóló, a kölcsön folyósításakor hatályos 1991. évi LXIX. törvény 38. §-ának (6) bekezdésére, mely szerint a lakossági hitel kivételével a hitel nyújtása előtt és annak lejáratát ideje alatt a pénzügyintézetnek megfelelően tájékozódni kell a hitelfelvevő, illetve a kezes vagyoni viszonyairól, üzleti eredményeiről és várható fejlődéséről, a hitelkövetelést biztosító mellékkötelezettségek értékéről és érvényesíthetőségéről. Állította, hogy a jelen perben a követelés a jogosult hibájából vált behajthatatlanná, mert vagy az annak biztosítésként elfogadott fedezet nem volt megfelelő, vagy a felszámolási eljárásban nem a valós piaci értéken került eladásra. Végül előadta, hogy az ingatlanra bejegyzett jelzálogjog az ingatlan értékesítésével megszűnt, így kezesként esett egy olyan lehetőségtől, amely alapján saját teljesítése esetén az adós vagyonából megtérüléshez juthatott volna.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján. A felperes előadta, hogy a felszámolási bíróság jogerős záró végzésében foglaltakra tekintettel az alperes már nem vitathatja, hogy F. A. volt a követelés jogosultja. Ezt meghaladóan az engedményezés alakszerűséghez nem kötött jogügylet, ami azt is jelenti, hogy nincs olyan

jogszabályi előírás, amely meghatározná, hogy az engedményes ezen minőségét milyen formában és tartalommal köteles igazolni. Ilyen módon az alperes nem vitathatja a felperes által előterjesztett bizonyítékok formai vagy tartalmi elemeit, legfeljebb ő ajánlhatja fel ezzel kapcsolatosan ellenbizonyítást, erre azonban nem került sor. Az elévüléssel kapcsolatosan a felperes kifejtette, hogy amíg a jogosult a tulajdonostól kielégítésre számíthat, nincs abban a helyzetben, hogy a mögöttes felelőstől teljesítést követeljen, a jelen ügyben pedig kétséget kizáróan megállapítást nyert, hogy a zárómérleg jogerőre emelkedését követően is történt kielégítés, vagyis csak ezt követően vált egyértelművé a kielégítés ténye és mértéke. Az alperes által hivatkozott másodfokú határozatot azért nem tartotta a jelen ügyben irányadónak, mert ott már a felszámolás kezdetétől meg lehetett állapítani, hogy követelés kielégítésére nem nyílik mód.

Végül a felperes álláspontja szerint a kezes mentesülése azért nem lehetséges, mert nem volt olyan jogszabályi előírás, amely kötelezővé tette volna fedezet kikötését kölcsönadás esetén. Az alperes ezt meghaladóan nem támasztotta alá, hogy a kölcsönnyújtás időpontjában a fedezet értéke ne lett volna megfelelő.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a Fővárosi Ítéltábla a jogi indokolásával is egyetért, azt csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki az alábbiakkal.

A Ptk. 328. §-ának (1) bekezdése alapján a jogosult követelését szerződéssel másra átruházhatja (engedményezés).

A törvény az engedményezési szerződésre meghatározott alakot nem ír elő, ezért az érvényesen megköthető írásban és szóban is, de a megállapodásból

egyértelműen ki kell tűnnie, hogy az engedményezés mely követelésre és milyen terjedelemben vonatkozik.

A peres felek a Vállalat és az Y. Bank Rt. között létrejött kölcsönszerződést és az abból eredő tartozást nem vitatták. Az eljárás anyagához csatolt, az Y. Bank Rt. felszámolója által tett nyilatkozat egyértelműen tartalmazza, hogy a bank a Vállalattal mint kötelezettel szemben fennálló követelését valamennyi biztosítékára kiterjedően a P. Bank Rt.-re engedményezte és hozzájárult ahhoz, hogy a m.-i 3. helyrajzi számon nyilvántartott ingatlanra a javára bejegyzett jelzálogjogot, továbbá elidegenítési és terhelési tilalmat a P. Bank Rt. javára átjegyezzék. Ezen nyilatkozatból kétséget kizáróan megállapítható, ha az Y. Bank Rt.-nek volt is más követelése a Vállalattal szemben, az engedményezés tárgya ezek közül az volt, amelyet a megjelölt ingatlanra vonatkozó jelzálogjog biztosított, ez pedig a per tárgyát képező kölcsönszerződésből eredő követelés. Hasonló módon beazonosítható a követelés a P. Bank Rt. és az A. C. Kft. között létrejött engedményezési szerződés vonatkozásában, mert az ehhez kapcsolódó engedményező nyilatkozat is tartalmazza a jelzálogjogra való utalást. Az A. C. Kft. a felszámolási eljárásban a hitelezői igényét már pontosan a kölcsönszerződés megjelölésével terjesztette elő és erre a nyilatkozatra utalt vissza, amikor a felszámolónak bejelentette, hogy a követelését Fodor Attilára engedményezte. F. A. és a felperes között létrejött engedményezési szerződés hasonlóképpen pontosan megjelöli a kölcsönszerződés létrejöttét és a lejárat időpontját. Mindezekből a nyilatkozatokból, illetve szerződésekből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes az engedményezési lánc végén melyik követelést szerezte meg, ezért az alperes fellebbezése ebben a körben megalapozatlan.

A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy a főkötelezettől való behajthatatlanság megállapíthatóságával a mögöttes felelős személlyel szemben az elévülés nyugvása megszűnik az 1/2007. PJE szerint. Ezt követően az elévülésből még hátralévő időben, illetve ha időközben az elévülési idő eltelt még egy éven belül érvényesíthető a követelés a mögöttes felelős személlyel szemben. Az elévülés

nyugvásának megszűnése a követelés behajthatatlanságáról való tudomásszerzés időpontjában következik be és ezt az időpontot minden ügyben az adott körülmények ismeretében lehet megállapítani. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a jelen esetben az elévülés nyugvása a bíróság 2005. május 24-én kelt, a felszámoló által előterjesztett és kiegészített zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat jóváhagyásáról rendelkező végzéssel szűnt meg, melyet a hitelező 2005. július 4-én vett át, figyelemmel arra, hogy a felszámoló által benyújtott zárómérleg és vagyonfelosztási javaslatban foglaltakat a hitelezők még írásban kifogásolhatták és csak a kifogásokról való döntést követően kerülhetett a felperes abba a helyzetbe, hogy egyértelműen tudomást szerezzen arról, hogy a követelése milyen összegben kerül kiegyenlítésre a felszámolási eljárás eredményeképpen. A következőes bíró gyakorlat (Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.30.346/2007/6., Gfv.IX.30.155/2008/6.) alapján ugyanis mindaddig nem állapítható meg a behajthatatlanság ténye, amíg a főkötelezett vagyonából legalább részteljesítés lehetőségével reálisan számolni lehet, vagyis ilyen esetben nem szűnik meg a mögöttes adóssal szembeni elévülés nyugvása. Mindaddig nem követelhető tehát teljesítés a mögöttes felelőstől, amíg vele szembenösszegszerűen is megalapozott kereset előterjesztésére nem nyílik lehetőség, erre pedig jelen esetben csak akkor került sor, amikor a felszámoló által előterjesztett és kiegészített zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat jóváhagyásáról rendelkező végzés jogerőre emelkedett, ezért az alperes elévülési kifogása megalapozatlan.

A Ptk. 276. §-ának (2) bekezdése szerint a kezes felszabadul, amennyiben a jogosult lemond a követelést biztosító olyan jogról, amelynek alapján a kezes a reá átszálló követelésre kielégítést kaphatott volna, vagy amennyiben a követelés a jogosult hibájából egyébként behajthatatlanná vált.

A Ptk. fenti szabálya arra az esetre vonatkozik, ha a követelés létrejöttét követően valósul meg olyan jogosulti hiba, amely a követelést behajthatatlanná teszi. Erre tekintettel nem minősülhet ilyennek az alperes által kifogásolt eljárás, vagyis az, hogy a felperes jogelődje nem gondoskodott megfelelő hitelfedezetről a szerződés

megkötésekor. Ezt meghaladóan az alperes csak állította, de semmivel nem bizonyította, hogy a kölcsön biztosítékaul szolgáló ingatlan a kölcsönszerződés megkötésekor nem minősült megfelelő fedezetnek. Önmagában abból a tényből, hogy a hitelező a felszámolási eljárás során milyen áron vásárolta meg ezt az ingatlant, az ingatlannak a kölcsönszerződés megkötésekor értékére nézve következtetést nem lehet levonni, mert a kölcsönszerződésre 1992-ben került sor, míg a vételre 2000-ben, és az eltelt hosszú idő alatt az ingatlan értékében jelentős változások következhetek be. Nem hivatkozhat az alperes arra sem, hogy az ingatlanra bejegyezett jelzálogjog az ingatlan értékesítésével megszűnt, így kezesként esett egy olyan lehetőségtől, amely alapján a saját teljesítése esetén az adós vagyonából megtérüléshez juthatott volna, hiszen az ingatlan értékesítésére éppen azért került sor, hogy a tartozás összegét ilyen módon csökkentsék.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezését nem találta megalapozottnak és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, a helyes indokaira tekintettel helybenhagyta és a határozatát a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján e körülményre utalással indokolta.

Az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentességre jogosult, ezért a le nem rótt Itv. 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott 119.600 forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 239. § alapján kötelezte a sikertelenül fellebbező alperest a felperes részére az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére, amelyet a 32/2003. (VIII.22.)IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján állapított meg.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010. február 25.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági tisztviselő